

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.163/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla az M Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe.; ügyintéző: dr. Mészáros Mátyás Zoltán ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – az Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 2-4.; ügyintéző: kamarai jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos) által képviselt **Magyar Állam** alperes ellen **kártalanítás** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. február 9. napján meghozott 2.P.21.464/2021/21. számú ítélete ellen a felperes 23. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.300 (hatezerháromszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye

Indokolás

[1] A felperes végleges keresetében 8.005.490 forint és ennek 2019. szeptember 12. napjától a kifizetésig számított kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Ebből 2.000.000 forint nem vagyoni kártalanítást az előzetes fogvatartás ténye és tartama miatti nem

vagyonai hátrányok kompenzálása miatt, 4.000.000 forint sérelemdíjat a személyes szabadság megfosztásával, korlátozásával, egészség, testi épség megsértésével okozott személyiségi jogi jogsértés miatt érvényesített, 2.005.490 forintot pedig vagyoni kártalanításként.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] A felek 18. sorszámon részegyezséget kötöttek, melyben az alperes vállalta, hogy megfizet a felperesnek 2.000.000 forintot, és a felek megállapodtak abban, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvényen (Be.) alapuló nem vagyoni kártalanítás tekintetében egymással szemben perköltségigényük nincs. A részegyezséget az elsőfokú bíróság a 18-II. sorszámú végzésével jóváhagyta, amely jogerőre emelkedett.

[4] Ezt követően az elsőfokú bíróság a felperes fennmaradó követeléseiről ítéletet hozott, és a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300.275 forint jogtanácsosi munkadíjat mint perköltséget, és megállapította, hogy 361.430 forint eljárási illeték a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

[5] Rögzítette, hogy a felperes pervesztes lett, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 81. § (5) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján 300.275 forint jogtanácsosi munkadíjat köteles perköltség címén megfizetni az alperes részére. A munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg. A fennmaradó 60.005.490 (helyesen 6.005.490) forint tekintetében a feljegyzett illeték 306.430 forint. Tekintettel arra, hogy a bíróság teljes személyes költségmentességet engedélyezett a felperes részére, így az illeték az állam terhén marad.

[6] Az ítélet perköltség összegét tartalmazó rendelkezése ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felperest 300.275 forint jogtanácsosi munkadíjban mint perköltségben marasztaló rendelkezését változtassa meg elsődlegesen akként, hogy az alperes részére fizetendő perköltség összegét 50.000 forint, másodlagosan 100.000 forint, harmadlagosan 150.140 forint összegre mérsékelje.

[7] Előadta, hogy az alperes által az egyezség létrejöttéig előterjesztett perfelvételi iratok tartalmazták az alperes Be.-n alapuló vagyoni kártalanítással és sérelemdíjjal összefüggésben képviselt álláspontját is, mellyel kapcsolatban a felek perköltségigényt egymással szemben nem érvényesítettek, az egyezséggel nem érintett felperesi keresettel összefüggésben az alperes külön perfelvételi iratot nem terjesztett elő. Amikor az elsőfokú bíróság a felperes fennmaradó keresetét elutasította, akkor a jogtanácsosi munkadíjat 6.005.490 forint pertárgyértéket alapul véve állapította meg, ugyanakkor ez a jogtanácsosi munkadíj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel. Az elsőfokú bíróság az

ügyben összesen négy tárgyalást tartott, az alperes által készített beadványok tartalma és terjedelme pedig nem teszi indokolttá a pertárgyérték 5%-ának megfelelő összegű jogtanácsosi munkadíj megállapítását, különös tekintettel arra, hogy az alperes ellen tömegesen indulnak ilyen tárgyú perek. Így a jogi indokolás már eleve rendelkezésére áll a korábbi beadványokból, azokat elegendő az adott ügyre aktualizálni, ami nem tekinthető olyan mérvű érdemi munkának, hogy a pertárgyérték 5%-ának megfelelő mértékű munkadíj megállapítása indokolt legyen. Rendkívül méltánytalan, hogy a részegyezséggel érintett összeg több mint 10%-át a felperesnek jogtanácsosi munkadíj címén az alperes részére meg kell fizetnie úgy, hogy semmilyen további követelését nem találta megalapozottnak a bíróság. Minderre tekintettel az alperes által kifejtett munkával arányban álló perköltség megállapítása indokolt, ami maximum az elsőfokú bíróság által elfogadott összeg 50%-a, amelyre a bíróság a jogtanácsosi munkadíjat az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint mérsékelheti.

[8] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[9] Hangsúlyozta, hogy a jogi képviselő tevékenységének értékét nem pusztán a munka elvégzéséhez szükséges munkaidő, hanem a kifejtett munka jellege, összetettsége, teljesítménye, azaz a szakmai hozzáadott érték is meghatározza. Minden ügy egyedi sajátosságokkal rendelkezik, még abban az esetben is, ha olykor van jelentős hasonlóság közöttük, így az alperesi képviselő soha nem csak aktualizálja a korábban kifejtett jogi érveit. Az alperesi jogi képviselő jelen perben viszonylag jelentős mennyiségű tevékenységet fejtett ki, több írásbeli perfelvételi nyilatkozatot készített, valamennyi bírósági tárgyaláson részt vett, szóban is tett nyilatkozatokat, valamint a per alapját képező büntetőeljárás iratait is áttanulmányozta. A felperesi fellebbezésben foglaltak alapján felmerül, hogy az ügyvédeknek (beleértve a felperesi jogi képviselőt is) a joggyakorlat során a sokadik adásvételi szerződés megszerkesztését követően egyre alacsonyabb megbízási díjat kellene felszámítaniuk az ügyfelek felé. Összességében tehát a jogtanácsosi munkadíj csökkentése nem indokolt.

[10] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[11] A felperes fellebbezésében csak a terhére megítélt perköltség összegének mérséklését kérte, így fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően jogerőre emelkedett a per főtárgya tekintetében a keresetet elutasító rendelkezés, továbbá az illeték állam általi viselését rögzítő rendelkezés, illetve a felperest 50.000 forint perköltségben marasztaló rendelkezés is. A Fővárosi Ítéltábla ezért csak azt vizsgálta, hogy a perköltségre kötelezés ezt meghaladó részének megváltoztatása indokolt-e.

[12] A felek részegyezséget kötöttek, az alperes a felperes összesen 8.005.490 forint összegű keresetéből 2.000.000 forint megfizetését vállalta, és a felek azt is egyértelművé tették, hogy az elismert 2.000.000 forint a felperes által a fogvatartás ténye miatti nem vagyoni hátrányok kompenzálása címén érvényesített kártalanítás összege. Miután a felperes a keresetétől nem állt el, és azt nem is szállította le, így a fennmaradó 6.005.490 forint

összegű keresetekről az elsőfokú bíróságnak tovább kellett tárgyalnia, és azokról ítéletben kellett döntenie. A felek a Pp. 84. §-ának megfelelően az egyezségben a perköltségről megállapodtak, ugyanakkor ez a megállapodásuk az egyezség megszövegezése alapján egyértelműen csak az egyezséggel érintett 2.000.000 forint nem vagyoni kártalanítás iránti keresetre szólt, azaz e kereset tekintetében nem volt egymással szemben perköltségigényük. Ebből értelemszerűen az következik, hogy a bíróságnak a további tárgyalással érintett 6.005.490 forintos részről hozott döntés során az ehhez tartozó perköltségről is rendelkeznie kellett a Pp. 83. §-ának szabályai szerint. Az elsőfokú bíróság így is tett, és miután a keresetet elutasította, az elutasított 6.005.490 forint értékű keresetekhez képest 5%-os mértékű jogtanácsosi munkadíjban marasztalta a felperest, amelynek mértékét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, azaz a jogszabályoknak megfelelően járt el.

[13] Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése a munkadíj összegének mérséklését lehetővé teszi abban az esetben, ha a bíróságnak az az álláspontja, hogy az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A főszabály tehát az 5% mértékű jogtanácsosi munkadíj megállapítása, ettől csak kivételes, az IM rendelet 3. § (6) bekezdésében meghatározott esetben lehet eltérni, és ezt a bíróság indokolni is köteles. Abból, hogy az elsőfokú bíróság nem állapított meg eltérő mértéket, az következik, hogy akként mérlegelt, nem indokolt a jogtanácsosi munkadíj mérséklése a törvényes mértékhez képest. Ezen, mérlegelési tevékenység eredményeképpen hozott döntést csak akkor lenne indokolt a másodfokú eljárásban megváltoztatni, ha azt lehetne megállapítani, hogy a mérlegelés kirívóan okszerűtlen, logikátlan vagy iratellenes volt, erre azonban semmilyen adat nem mutat, és a felperes által megjelölt érvek sem támasztják alá ennek szükségességét.

[14] Önmagában annak semmilyen jelentősége nincs, hogy a perköltség az egyezségben szereplő tőke 10%-át meghaladja. Figyelemmel arra, hogy a felperes eredetileg mintegy 8.000.000 forintot érvényesített, amelyből 2.000.000 forint, tehát összesen 25% tekintetében lett pernyertes, így egyáltalán nem indokolatlan, hogy a felperesnek kell az alperes részére az elvesztett összeg mértékéhez igazodó perköltséget fizetnie, erre maga is számíthatott, amikor ilyen összegben terjesztette elő, illetve tartotta fenn az alperes által vitatott keresetét.

[15] Az alperesi képviselő által végzett munka mennyiségét nézve nem az számít, hogy az az átlagot meghaladóan kevés vagy sok volt-e, vagy milyen személyes erőfeszítésébe került a korábbi ügyekből megszerzett ismereteire tekintettel, hanem azt kell vizsgálni, hogy az 5% mértékű munkadíj arányban áll-e a ténylegesen kifejtett tevékenységgel. Tekintettel arra, hogy az alperes három beadványt terjesztett elő, ebből mindegyik érdemi volt, a leghosszabb az üggyel egyedileg foglalkozó érdemi ellenkérelem, és a képviselő részt vett összesen négy érdemi tárgyaláson, az összesen mintegy 300.000 forint összegű munkadíjról nem lehet azt mondani, hogy ezzel a tevékenységgel ne állna arányban.

[16] Összességében tehát az IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglalt feltétel semmiképpen nem áll fenn, nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság döntése akár jogszerűtlen, akár kirívóan okszerűtlen vagy indokolatlan lett volna, ezért a Fővárosi

Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a másodfokú eljárásra szintén az IM rendelet szerinti jogtanácsosi munkadíj megállapítását kérte, amelyet az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdésének megfelelően köteles megfizetni. A fellebbezéssel vitatott érték összesen 250.275 forint volt, így az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint az alperest megillető jogtanácsosi munkadíj – kerekítve – 6.300 forint. A felperes a részére engedélyezett teljes személyes költségmentesség folytán a Pp. 364. §-ára tekintettel alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem köteles megfizetni a fellebbezési illetéket, így az a 102. § (6) bekezdésének megfelelően az állam terhén marad.

Budapest, 2022. augusztus 30.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szentpáli Judit s.

bíró